

به دنبال تقویت حوزه‌ی عمومی در دانشکده

نسیم بختیاری

آزادانه‌تری است برگزار شود. با این‌همه انتخاب فضای لابی با مخالفت‌های فراوانی از سوی افراد متفاوتی روبه‌رو شد که هر یک دلایل خود را برای مخالفت با شکل و فرمت برنامه داشتند.

از عمده‌ترین دلایل مخالفان این بود که لابی دانشکده در طول سالیان اخیر همواره فضایی برای اعتراضات

چرا تاکنون توجه جدی و خلاقانه‌ای به ابداع فضاهای جدید نشده و در عوض به تکرار همان فرم‌ها و فضاهای قدیمی که اصولاً دیگر شوری برنمی‌انگیزند قناعت شده است.

بوده و بیشتر مستعد هیجان جمعی و غلیان عاطفی جمعیت است و نمی‌تواند فضایی مناسب برای گفت‌وگویی جمعی باشد. جدا از این نقدها، جای این سؤال خالی است که به واقع چرا فضایی چون لابی اصلی دانشکده که یکی از بهترین فضاهای بحث و گفت‌وگوی جمعی بین دانشجویان است، تاکنون

شماره بیست و یکم/ دی ۱۳۹۴
صاحب امتیاز: شورای صنفی دانشکده علوم اجتماعی تهران
مدیرمسئول: مهدی یار زمزم
سردبیر: صبوراً سمنانیان

دوشنبه‌های رو در رو

گزارش دومین جلسه دانشجویان با هیئت رئیسه دانشکده

پیاده‌سازی و تنظیم:
صبوراً سمنانیان

در ادامه به حضور نماینده‌ی شورای صنفی- به عنوان بزرگترین تشکل- در جلسات شورای فرهنگی دیگر دانشکده‌ها اشاره کرد.

دکتر اعتمادی‌فرد توضیحات خود را در ارتباط با بحث اخیر بیان کرد و تأکید داشت که به عنوان دانشکده ملزم به اجرای مصوبات فرادستی است. در ادامه به عنوان «تشکل» در مصوبه‌ی مذکور ارجاع داد و خاطرنشان کرد که این عنوان تعریف خصوصی دارد؛ به طوری که در حال حاضر «ما سه تشکل بیشتر در این دانشکده داریم؛ تشکل‌ها بسیج، انجمن اسلامی و انجمن مستقل هستند».

معاون فرهنگی دانشکده جلسه‌ای را در زمانی که دکتر جمشیدپها تصدی معاونت فرهنگی را داشتند یادآور شد و تصریح کرد در آن جلسه بحث شد «که بزرگترین تشکلی که در بند هفتم آمده، نماینده‌ی بزرگترین تشکل اسلامی دانشجویی، در دانشگاه تهران کدام است؛ آنجا این بحث مطرح شد که آیا انجمن مستقل می‌تواند به عنوان بزرگترین تشکل اسلامی دانشجویی محسوب شود که در بند هفتم باید و عضو شود؟ و نتیجه نهایتاً این شد که نه؛ روال همان قبلی باشد و اعضا هم طبق روال قبلی باشند»

دکتر اعتمادی‌فرد در ادامه بیان کرد: «اسم شورای صنفی، شورا است. از لحاظ قانونی بحث می‌کنیم و کاری به توافقات شخصی نداریم. به لحاظ قانونی تشکل رسمی، شورا محسوب نمی‌شود، کانون محسوب نمی‌شود، انجمن‌های علمی محسوب نمی‌شوند. الآن در دانشگاه تهران بزرگترین تشکل رسمی دانشجویی، انجمن اسلامی است».

دانشجویان پرسیدند که تعریف تشکل‌های رسمی از چه منبعی نقل می‌شود، که پاسخ واضحی به این سوال داده نشد.

آن به دانشجویان می‌بایست این نکته را لحاظ کرد. وی در ادامه اذعان داشت که شیوه‌نامه‌ی فعلی تالار «وحی مُنزل نیست» و امکان بررسی مجدد آن وجود دارد تا از فضاها استفاده‌ی بهینه داشته باشیم. دکتر نوربخش در پاسخ دانشجویی که از سهمیه‌ی تشکل‌ها و انجمن‌های علمی پرسید، گفت شاخصی که تا به حال داشتیم در رابطه با جلساتی است که نیاز به میکروفون گفت‌وگویی دارد، بین‌المللی است، پخش تلویزیونی است، یا شخصیت‌های برجسته مانند وزرا در آن شرکت می‌کنند؛ و در این مورد تفاوتی بین درخواست‌کننده نیست که دانشجو باشد یا عضو هیئت علمی: «هرکس با این شاخص‌ها بیاید با او موافقت می‌شود»

دانشجوی بعدی که پشت تریبون تالار مطهری رفت پدram پذیره بود؛ او دو بحث قابل توجه را طرح کرد. مسأله‌ی اول بحث پنج‌شنبه‌ها و امکان استفاده از قرائت‌خانه‌ی کتابخانه و سایت دانشکده‌ی علوم اجتماعی، مانند تعدادی دیگر از دانشکده‌ها بود؛ پذیره اشاره داشت که این مسأله مطالبه‌ی شمار زیادی از دانشجویان است که با شورای صنفی در میان گذاشته شده است.

درضمن این درخواست، پیشنهاد حضور و قبول مسئولیت دانشجویان برای این روز در اداره‌ی فضاها مطرح شد. بحث دیگر، حضور نمایندگان تشکل‌های ذی‌نفع در جلسات شورای فرهنگی بود. پذیره با ارجاع به متن قانون اشاره داشت: «مصوبه ۶۸۴ شورای عالی انقلاب فرهنگی، که ۱۸/۲/۹۰ ابلاغ شده است، عیناً ذکر کرده است که نماینده‌ی هر تشکل رسمی ذی‌نفع، مرتبط با موضوع جلسه، باید در جلسه حضور داشته باشد و در پرتز به حق رأی هم اشاره شده است. این مسأله را ما در دانشکده نمی‌بینیم. اگر قانونی متناقض در خود دانشگاه وجود دارد بگویید، اگر نه باید دید چرا این قانون‌شکنی صورت می‌گیرد». این دانشجو

در اواسط ترم نخست سال تحصیلی ۹۴-۹۵، تالار گفت‌وگو شاهد انعقاد قراری میان دانشجویان دانشکده علوم اجتماعی و هیئت رئیسه‌ی این دانشکده بود. دوشنبه‌ی پایان هرماه وعده‌ی ثابتی شد برای گفتگو و طرح مطالبات دانشجویانی که مدت‌ها بود از حق دیدار منظم و شنیدن پاسخ مسئولان دانشکده‌شان محروم بودند. دانشجویان نیز این وعده و فرصت را مغتنم شمردند و این گونه بود که آخرین دوشنبه‌ی آذرماه، تالار شهید مطهری میزبان جمع کثیر دانشجویانی بود که از دقایقی پیش از شروع دومین جلسه، به انتظار مسئولان نشسته بودند. این نشست از حوالی ساعت ۱۲:۴۵ آغاز شد و دو ساعت به طول انجامید. از هیئت رئیسه‌ی دانشکده دکتر نوربخش رئیس دانشکده، دکتر اعتمادی‌فرد معاون فرهنگی- دانشجویی، دکتر محمودیان معاون اداری- مالی، دکتر راودراد معاون پژوهشی و دکتر غفاری معاون آموزشی حضور داشتند. مهمان ویژه‌ی این نشست آقای دکتر سرسنگی، معاون فرهنگی دانشگاه تهران بود.

صحبت‌ها با طرح بحث «تالار گفتگو» آغاز شد. آرش فرحی‌مقدم از امکان استفاده‌ی دانشجویان، انجمن‌های علمی و سایر تشکل‌ها از این فضا صحبت کرد که هم‌چنان با موانع بسیاری همراه است. در ادامه پیشنهاد تدوین شیوه‌نامه‌ی نوینی در رابطه با این تالار و تخصیص سهمیه‌ای برای بهره بردن انجمن‌های علمی- دانشجویی از این فضا مطرح شد. دکتر نوربخش به توضیح کارکرد اولیه‌ی فضای مذکور پرداخت که در اصل، اتاق شورای عمومی اساتید بوده و به دلیل محدودیت این اتاق، عملیات ساختمانی توسعه آغاز می‌شود و در کنار آن نوسازی هم صورت می‌گیرد. پس از آن، اتاق کارکرد برگزاری جلسات بین‌المللی را هم دارا می‌شود. به گفته‌ی رئیس دانشکده باید در نظر داشت که این تالار در مجاورت بخش اداری دانشکده قرار گرفته است و در اختصاص

پس از آن دکتر محمودیان به امکان حضور دانشجویان در روزهای پنج‌شنبه پرداخت. وی ابراز داشت این امکان، قابل بررسی و اجرای آزمایشی جهت سنجش میزان موفقیت آن است؛ این پاسخ با درخواست دانشجویان مبنی بر درگیر نکردن چنین مطالباتی در روندهای اداری زمان‌بر مواجه شد. دکتر نوربخش در این رابطه توضیحاتی افزود. او به ساعت کار کتابخانه اشاره داشت که پس از مطالبه‌ی دانشجویان، تا ساعت ۸:۴۵ افزایش یافت: «من گفتم اگر کتابخانه واقعاً بیش از این تقاضا هست، حتی ۹، ۱۰، اشکالی ندارد». هم چنین اذعان داشت به دنبال اعتراض یکی از دانشجویان در باب قفل‌کردن درب کلاس‌ها در پایان روز، این خواست به دکتر غفاری منتقل شده و ایشان دستور داده‌اند «اگر دانشجویانی نشسته‌اند و بحث علمی می‌کنند و کار دارند، از کلاس بیرون نکنید، تا وقتی نشسته‌اند و کار علمی انجام می‌دهند، بنشینند، اشکالی ندارد. درب

باقی کلاس‌ها را ببندید».

رئیس دانشکده اظهار امیدواری کرد که استقبال دانشجویان از افزایش ساعات کار کتابخانه فزونی پیدا کند: «کاش روزی برسد که ما کتابخانه‌هایمان تا ۱۲ شب باز باشد. حال اگر ۲۰،۳۰ نفر امضا کنند که ما هر پنج‌شنبه می‌خواهیم بیاییم کتابخانه، قطعاً با هر هزینه‌ای هست من باز می‌کنم. کتابخانه و سایت، اگر واقعاً یک تعدادی بیایند، با وجود موانع مالی و اداری سعی می‌کنیم به این سمت برویم»

دانشجوی دیگر که به بیان مطالبات پرداخت سینا ربیعی بود؛ بحث ربیعی وضعیت کتابخانه و منابع آن بود. ربیعی اظهار داشت کتابخانه‌ی دانشکده علوم اجتماعی یکی از فقیرترین کتابخانه‌هاست و بسیاری از دانشجویان جهت تهیه‌ی کتاب‌های مورد نیاز مجبورند به کتابخانه‌های دیگر و چه بسا کتابفروشی‌ها مراجعه کنند. او پرسید که اگر به شما برای تأمین کتابخانه بودجه نمی‌دهند، چرا شما فشاری به مسئولان بالادستی نمی‌آورید؟ این دانشجو هم‌چنین به چند میز بزرگ اشاره داشت که سابقاً در کتابخانه جهت مطالعه جمعی موجود بوده و در ابتدای ریاست دکتر نوربخش بدستور ایشان برداشته شده است. نکته‌ی آخر چهار سرویس بهداشتی در کتابخانه بود که ورود به آنها طبق اعلامیه برای دانشجویها مطلقاً ممنوع خوانده شده است. این دانشجو پس از جویا شدن علت این امر و در پایان صحبت‌های خود، لیست ۱۹۷ کتاب ضروری برای دانشکده را با برآورد هزینه‌ی حدوداً ۴ میلیون و هفتصد تومان به هیئت رئیسه تحویل داد.

نفر بعدی که پشت تربیون رفت دکتر بیچرانلو، رییس کتابخانه، بود که به ارائه‌ی گزارشی از اقدامات انجام

شده در طول دوران مسئولیت خود، و پس از آن اعلام مواردی از کمبودها پرداخت. وی بیان کرد به دنبال ناپدید شدن وسایل دانشجویان در دانشکده، ۱۶ کمد قفل‌دار در طبقه همکف کتابخانه برای پیشگیری از این مسأله تعبیه شده است. به گفته ایشان پس از این اقدام شکایتی مبنی بر مفقود شدن وسایل مطرح نشده است. مورد بعدی مربوط به کامپیوترهای بخش جستجو بود که سال‌ها دچار مشکل بوده؛ با تأمین مالی پنج میلیونی، چندین دستگاه کامپیوتر جدید خریداری شده است. مسأله‌ی دیگر مربوط به سیستم جستجوی کتابخانه‌ای کل دانشگاه تهران است که قدیمی و دچار مشکل است، در جلسات متعددی این مورد به مسئولان انعکاس داده شده اما از زمان مدیریت سابق دانشگاه تا به حال احتمالاً به دلیل موانع مالی، هنوز حل نشده است.

دکتر بیچرانلو در ادامه به بحث مورد تأکید دانشجویان، یعنی منابع کتابخانه پرداخت. او با توجه

سال گذشته ۴۲۵ عنوان کتاب وارد کتابخانه شد.

در سال جاری، ما ۶۴۷ عنوان کتاب فهرست‌نویسی کرده‌ایم و برخی دیگر در روند ورود به کتابخانه است. مبنای خرید ما لیست‌هایی است که در کتابخانه قرار دارد و دانشجویان نیازهای خود را در آن یادداشت می‌کنند. حتی برخی کتاب‌هایی که هم‌اکنون چاپ نمی‌شود، به صورت افست خریداری شده است

به نامه‌نگاری‌هایی که با انجمن‌های علمی دانشجویی و هم چنین انجمن‌های تخصصی موجود در دانشکده انجام شده است، به عدم همکاری این انجمن‌ها در رابطه با ارسال لیست کتب مورد نیازشان اشاره داشت. وی اظهار داشت درمورد بودجه، با توجه به پردیس یا دانشکده بودن و همچنین تعداد اعضای هیأت علمی و دانشجویان، سهمیه‌بندی وجود دارد؛ «سال گذشته ما از دانشگاه دو میلیون بودجه داشتیم و با تلاش‌هایی که شد مقداری هم از سمت دانشکده تأمین مالی انجام گرفت؛ و با رایزنی‌هایی که توسط شخص بنده و دانشجویانی پیگیر از جمله مرحوم آرمینا رضانی انجام گرفت، ۴۲۵ عنوان کتاب در سال ۹۳ وارد کتابخانه شد». دکتر بیچرانلو تأکید داشت که دانشجویان هرزمان لیست کتاب به دانشکده ارائه دهند، با رایزنی شخص ایشان جهت تأمین مالی، خریداری خواهد شد.

او در ادامه‌ی گزارش خود افزود: «در سال جاری،

دانشجویان و برخی اساتید تأمین شد و ماحصل تمام این تلاش‌ها جشن یلدای ۹۴ دانشکده علوم اجتماعی را رقم زد.

یکی از وظایف عمده شورای صنفی، گسترش فضای عمومی دانشکده و بالا بردن میزان مشارکت بیشترین تعداد دانشجویان در این فضاست. از پاییز ۹۳ تاکنون و با وقوع اتفاقاتی در دانشکده که به سلسله نشست‌های رسمی و غیررسمی‌ای انجامید، ما شاهد شکل‌گیری خلای بودیم که به مرور زمان افزایش می‌یافت و آن بی‌صدایی و خاموشی تعداد زیادی از دانشجویان در جریان این رخدادها بود. دانشجویانی

که نه در جلسات رسمی با حضور رئیس دانشکده و مدیران گروه‌های آموزشی سخنی می‌گویند، نه در نشریات دانشکده قلم‌فرسایی می‌کنند و نه در بوفه و نشست‌های غیررسمی به اظهارنظر می‌پردازند. جمع کثیری که بعضاً سکوت‌شان دلیل بر عدم دغدغه‌مندی نیست بلکه شاید هنوز جایگاه خود را در فضای دانشجویی نیافته‌اند، با بدنه دانشجویی آشنایی کمتری دارند و در بسیاری از موارد به عمد و بعضاً از روی ترس از بیان نظرات خود سر باز می‌زنند. یکی از راه‌ها بمنظور دعوت این افراد به کنشگری و مشارکت در مناسبات دانشکده؛ راهجویی به فضای عمومی

گزارش تصویری جشن شب یلدا دانشکده علوم اجتماعی

در ستایش شادی جمعی

چرا باید برگزاری جشن یلدای دانشکده را مغتنم شمر د؟

”سیده سارا حسینی

دانشکده‌ی علوم اجتماعی، دوشنبه پیشین، شاهد پیدایی مجدد آیینی بود که طی سال‌های اخیر از ساحت آن بالکل حذف شده بود. جشن شب یلدا در سی‌امین روز آذرماه پس از وقفه‌ای چهار ساله به همت شورای صنفی دانشکده و با همیاری تعداد زیادی از دانشجویان در تالار این خلدون برگزار شد. جشنی که فارغ از تمام کاستی‌ها و ضعف‌ها و نقص‌های اجرایی، یک پیام مهم را به همراه داشت؛ می‌توان به دانشجویان اعتماد کرد و ثمره آن را دید. بی‌آنکه قصد داشته باشم تصویر بی‌عیب‌ونقص و کلیشه‌واری از این مراسم و جشن‌های مشابه ترسیم کنم و یا اینکه با منشی کلی‌مسئله هر نوع کنش جمعی اینچنینی را از اساس بیهوده و بی‌اهمیت تلقی کنم، تنها به ذکر چند نکته بعنوان تکمله‌ای بر این جشن خواهیم پرداخت.

و مراسمی همچون جشن چای، جشن بوی عیدی و صبحانه دانشجویی اشاره کرد. این جشن‌ها اما تفاوتی بسیار مهم با نمونه‌های مشابه خود که در فضاهای غیردانشگاهی و حتی خارج از فضای علوم اجتماعی برگزار می‌شد، داشتند؛ اصولاً نفس برگزاری برنامه‌ای محفلی در دانشکده علوم اجتماعی و تأکید دست‌اندرکاران آن بر پرهیز از بوجود آمدن فضایی فیلم‌فارسی‌وار و منحصرأ کمیک، مفهوم بزم و شادی جمعی را معنای دیگرگونه‌ای بخشید. از سال ۸۳ تا ۹۰، برگزارکنندگان که خود همه از دانشجویان بودند با گنجاندن برنامه‌هایی چون اجرای تئاتر با درونمایه‌ای انتقادی و گروتسک، پخش کلیپ، نام بردن از دانشجویان دربند و یا محروم از تحصیل، حافظ‌خوانی و امثالهم، سعی خود را بر غنابخشیدن به محتوای این جشن‌ها قرار دادند. امسال نیز علی‌رغم ناآشنایی دانشجویان جدیدالورود برگزارکننده با سنت‌های این جشن در دانشکده و نحوه گرداندن آن، باز هم شاهد برنامه‌هایی از این دست بودیم. از بین آن‌ها می‌توان به حافظ‌خوانی، اجرای موسیقی سنتی توسط دانشجویان (که بعد از سال‌ها شاهدش بودیم)،

گفتگوی صمیمانه با دو تن از کارکنان دانشکده و ذکر نام و یاد هم‌دانشکده‌ای‌هایی که اکنون به هر دلیل میان ما نیستند، اشاره کرد. امسال، دانشکده بعد از گذشت زمانی حدوداً چهارساله شاهد برگزاری جشن یلدا بود. این بدان معنی بود که آخرین نسلی که شاهد برگزاری این آیین بودند، فارغ‌التحصیل شده بودند، هیچ تجربه مستقیمی از برگزاری این مراسم در دانشکده نزد دانشجویان جدیدالورود این سال‌ها وجود نداشت و نتیجتاً تصویر بسیار مبهمی از چگونگی برگزاری این مراسم در اذهان دانشجویان ایجاد شده بود. علاوه بر این، تأمین مالی‌ای از جانب دانشکده صورت نمی‌گرفت و بالطبع مدیریت هزینه‌ها نیز بر دوش برگزارکنندگان بود. برپایی جشن اما در نهایت در روزهای منتهی به اواخر آذر کلید خورد. تعدادی از دوستان‌مان در شورای صنفی عهده‌دار آن شدند و در کنار آنها چندین نفر از دانشجویان، بصورت کاملاً خودجوش، مسئولیت برگزاری و اجرای آن را متقبل شدند. طرح‌ها و پیشنهادات ظرف مدت کوتاهی جمع‌آوری و به شور گذاشته شد، هزینه‌ها با کمک

سر راه استفاده از فضاهای دانشکده به صورت شفاف بیان شود. این دو مسأله تا پایان جلسه به انحاء مختلف و از زبان شمار کثیری از دانشجویان خطاب به هیئت رئیسه مطرح شد؛

مسائل قابل توجه دیگری نیز در خلال گفت‌وگوهای دانشجویان و هیئت رئیسه‌ی دانشکده علوم اجتماعی مطرح شد؛ از جمله احضار تنی چند از فعالان صنفی دانشگاه تهران به کمیته‌ی انضباطی در روز یکشنبه ۲۹ آذر؛ «پیام دانشجویانی که دیروز به طور جمعی همراه احضار شدگان به کمیته انضباطی مراجعه کردند کاملاً روشن بود؛ برای مسائل صنفی یا کسی احضار نمی‌شود، یا تک‌تک دانشجویان دانشگاه تهران احضار می‌شوند. یا کسی حکم نمی‌خورد، یا تک‌تک دانشجویان دانشگاه تهران حکم می‌خورند. از این تاریخ به بعد برای هر احضار صنفی، هیچ‌کس تنها

به کمیته رجوع نمی‌کند. همه‌ی ما امروز همراه هر دانشجویی خواهیم بود که بخواهد به دلیل مسائل صنفی به کمیته احضار شود». این سخنان دبیر شورای صنفی با تشویق دانشجویان و تأیید رئیس دانشکده و تأکید بر حمایت و پیگیری مساله‌ی دانشجویانی که به این دلیل به کمیته احضار شوند، همراه شد. در این میان مسعود قدیم‌فلاح به ذکر انتقاداتی از نحوه‌ی برخورد دکتر نوربخش با دانشجو و همچنین اعتراض به غیرقانونی بودن نامه‌ی احضار خود به کمیته‌ی انضباطی پرداخت.

در ادامه‌ی جلسه، دانشجویان به طرح سؤالاتی از معاون فرهنگی دانشگاه تهران پرداختند. از جمله این سؤال که آیا مجوز ندادن به کانون تئاتر و موسیقی با بهانه‌ی فقدان فضای فیزیکی، امری قانونی به حساب می‌آید یا خیر.

هم‌چنین آریا محسنی‌مطلق با حضور در جایگاه، خطاب به هیئت‌رئیسه بیان داشت که در سیاست‌گذاری‌های کلان شاهد اراده‌ای نیست که روال‌های غیرقانونی سابق اصلاح شوند و فضاهای غصب شده بازگردند. او به ذکر نمونه‌ای از معاونت فرهنگی سابق، دکتر جمشیدیه‌ها، پرداخت که برای احیای جامعه فرهنگی — که با روالی غیرقانونی تعطیل شده بود— مطالبه‌ی هزار امضا از سطح دانشگاه را داشتند: «خواسته‌ای که آشکارا یک مانع‌تراشی بروکراتیک بود. چرا برای احیای قانونی که قانونی تأسیس شده چنین فرایندی را مجبوریم پیش بگیریم. اگر قرار باشد دانشگاه به دنبال احیای فضای فرهنگی و فعالیت‌های فرهنگی باشد باید امنیت دانشجویان را هم تأمین کند. بحث احضارها در ارتباط مستقیم با معاونت فرهنگی است»

بامداد لاجوردی نیز خطاب به دکتر سرسنگی بیان داشت: «کارشناسانی در حلقه اطراف شما هستند که نگاه امنیتی سابق را تداوم می بخشند و این نگاه، با رویکرد فرهنگی‌ای که از شما سراغ داریم تداخل ایجاد کرده است» وی، مانند چند دانشجو که پیشتر مطرح کرده بودند، به متن احضاریه‌ها

اشاره داشت و آن‌ها را مغایر قانون خواند. هم چنین در ادامه، از بی عدالتی در اعطای مجوز برای دعوت مهمانان برنامه‌ها صحبت کرد.

معاون فرهنگی دانشگاه تهران اذعان داشت در دانشگاه تهران هیچ کس بخاطر فعالیت صنفی و انتقاد از نقائص موجود به کمیته‌ی انضباطی احضار نمی‌شود. این کلام با اعتراض دانشجویان و یادآوری احضارهای سه روز قبل، و هم‌چنین روزهای پیش از آن مواجه شد. دکتر سرسنگی در پاسخ خواش کرد اگر کسی با احضارهایی به این علت روبرو شده است، به دفتر معاونت فرهنگی جهت پیگیری موضوع مراجعه کند. او مجدداً تأکید داشت در مدتی که از تصدی این سمت توسط او می‌گذرد، هیچ

پس از چانه‌زنی‌های بسیار، رئیس دانشکده پذیرفت که تا تاریخ ۱۵ دی‌ماه ۱۳۹۴، پاسخ قطعی و نهایی را به این مطالبه‌ی با سابقه‌ی دانشجویان، اعلام کند.

به دنبال این وعده، دانشجویان درخواست کردند که دست‌کم یک نفر از شورای صنفی در این جلسات حضور داشته باشد که این درخواست با پاسخ «قطعاً» دکتر نوربخش و تشویق حضار به نتیجه رسید.

کس بخاطر فعالیت صنفی در دانشگاه به کمیته احضار نشده است.

ادامه‌ی گفتگوهای دکتر سرسنگی و دانشجویان به بحث روز قبل و تحصن چندین ساعته‌ی فعالان صنفی مقابل ساختمان ریاست دانشکده گذشت. سرسنگی در پاسخ به دانشجویانی که به حضور مأموران حراست دانشگاه، نیروهای امنیتی و لباس شخصی‌ها در روز تحصن و تهدیدهای صورت گرفته معترض بودند، گفت: «هیچ کس دیروز برای دوستان شما که آمدند شعار دادند یک ذره مزاحمت ایجاد نکرد». این ادعا اعتراض شدید دانشجویانی را برانگیخت که مستقیماً مورد تهدید و ارباب نیروهای امنیتی قرار گرفته بودند و منجر به ذکر نمونه‌های این ارباب از سوی آن‌ها شد.

«درمورد کانون‌های فرهنگی قطعاً سیاست ما حمایت است» سرسنگی با ابراز این موضع، به هفته‌ی کانون‌ها و جشنواره‌ی کانون‌ها (ترنج) اشاره کرد که در دو ماه آینده برقرار خواهد بود. معاون فرهنگی دانشگاه در ادامه به ترکیب شورای فرهنگی اشاره داشت و از آیین‌نامه‌ی جدیدی صحبت کرد

که در آن بار بیشتر بر دوش نمایندگان دانشجویان در نظر گرفته شده و در انتظار تصویب در شورای فرهنگی دانشگاه است: «ما امیدواریم شوراهای فرهنگی با ترکیب جدید تشکیل شوند، نماینده‌ی کانون‌ها، انجمن‌ها و نشریات حتماً باشند که بتوانند نقطه‌نظرانشان را در شورای فرهنگی هم منتقل کنند».

در انتها، دکتر سرسنگی به علت حضور خود در جمع دانشجویان دانشکده علوم اجتماعی پرداخت و اذعان داشت تنها به دلیل درخواست دکتر نوربخش مبنی بر احتمال طرح مطالبات فرهنگی از سوی دانشجویان در این جلسه حاضر شده و بحث کمیته انضباطی مطرح نبوده است.

در پایان جلسه، در حالی که هیئت رئیسه قصد ترک تالار مطهری را داشتند، دانشجویان بار دیگر اعلام کردند که از پاسخ مسئولان امر در رابطه با اتاق‌های طبقه منفی یک قانع نشده‌اند و هم‌چنان در انتظار پاسخ‌اند. این وضعیت بلا تکلیف تا دقایقی به طول انجامید و با تجمع دانشجویان در مقابل در و سردادن شعار «مشکل ما صنفیه، بی‌قانونی کافیه» ادامه یافت. در نهایت، پس از چانه‌زنی‌های بسیار، رئیس دانشکده پذیرفت که تا تاریخ ۱۵ دی‌ماه ۱۳۹۴، پاسخ قطعی و نهایی را به این مطالبه‌ی با سابقه‌ی دانشجویان، اعلام کند: «می‌گویند طولانی شده، ما می‌خواهیم مطمئن شویم زود جواب می‌گیریم؛ من عرض کردم تا پانزدهم با نظر مساعد بررسی می‌کنیم، جواب را می‌گوییم؛ اگر هم مخالفت کردیم آن موقع شما هر کاری می‌خواهید بکنید؛ ان‌شاء‌الله حل می‌کنیم»

به دنبال این وعده، دانشجویان درخواست کردند که دست‌کم یک نفر از شورای صنفی در این جلسات حضور داشته باشد که این درخواست با پاسخ «قطعاً» دکتر نوربخش و تشویق حضار به نتیجه رسید. دکتر نوربخش تأکید داشت: «درمورد هر انجمن یا کانونی که می‌خواهیم صحبت کنیم نماینده‌شان را دعوت می‌کنیم»

دومین نشست دانشجویان دانشکده‌ی علوم اجتماعی با هیئت رئیسه، پس از دوساعت بحث و گفت‌وگو به پایان رسید. اهم مطالبات مطرح شده در این جلسه بحث استفاده‌ی تشکل‌های دانشجویی از تالار گفت‌وگو، حضور نمایندگان دانشجویان در جلسات شورای فرهنگی، باز بودن دانشکده در روزهای پنج‌شنبه، رسیدگی به وضعیت منابع و فضای فیزیکی کتابخانه و تخصیص اتاق به کانون بینش و دو انجمن علمی بود.

امید است با تحقق وعده‌های مسئولان دانشکده و تداوم همت و پیگیری دانشجویان، در مرحله‌ی اول در تاریخ پانزدهم دی‌ماه و پس از آن، در جلسات آتی با هیئت‌رئیسه، نتایج این تلاش‌ها را به چشم دیده شود. باشد که به مرور، شاهد دمیده شدن روح تازه‌ای بر پیکر دانشکده‌مان باشیم.

صدای دانشجو شنیده شد

خلاصه ای از آنچه در جلسه ی چهارشنبه ی فعالان صنفی با ریاست دانشگاه تهران گذشت

پیاده سازی و تنظیم:
صادق سلطانی

جریان از آنجا آغاز شد که در روز شنبه ۲۸ آذر ۱۳۹۴ چند نفر از فعالان صنفی دانشگاه تهران به کمیته ی انضباطی فراخوانده شدند. دانشجویان جهت اعلام حمایت، تصمیم گرفتند جمعا این دانشجویان را تا کمیته همراهی کنند. روز یکشنبه ۲۹ آذرماه از حوالی ساعت یازده دانشجویان همراه دوستان احضار شده شان وارد ساختمان فولاد شدند و در دفتر مسئول کمیته انضباطی حضور یافتند و اعتراض خود به این احضارها را اعلام کردند.

پس از آن دانشجویان به سمت ساختمان آموزش دانشگاه تهران حرکت کردند. آنان خواستار صحبت با دکتر نیلی، رییس دانشگاه تهران، بودند. دانشجویان پس از مدت ها انتظار جهت دیدار با دکتر نیلی، شعارهایی از جمله «مشکل ما صنفیه، بی قانونی کافیه»، «صندلی رو رها کن، فکری به حال ما کن»، «رئیسمون نیلی شد، دانشگاهمون پولی شد» سر دادند.

پس از صحبت های بسیار نماینده های دانشجویان با دکتر نیلی، وی سرانجام قبول کرد که چهارشنبه ۲ دی ۱۳۹۴ از ساعت ۱۵ در تالار علامه امینی کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران حاضر شود و مطالبات صنفی دانشجویان را بشنود. در نهایت پس از حدود پنج ساعت تحصن دانشجویان به پایان رسید.

پس از تجمع صنفی ۲۹ آذر دانشجویان قرار بر این شد که چهارشنبه ۲ دی در تالار علامه امینی جلسه ای پیرامون همین مطالبات میان دانشجویان و دکتر نیلی، رئیس دانشگاه تهران، و معاونان وی برگزار شود. جلسه ای که دانشجویان برای تشکیل آن ماه ها تلاش کرده بودند تا سرانجام بتوانند صدای خود را به گوش مسئولان دانشگاه برسانند. پس از خوشامدگویی دکتر نیلی به دانشجویان، فرهاد عوافی پشت تریبون قرار می گیرد و صحبت های خود را با این پرسش آغاز می کند که چرا در خوابگاه های دانشگاه تهران مستقل از معاونت دانشجویی، معاونت فرهنگی وجود ندارد و در ادامه اضافه می کند شخصی که از دوهفته قبل به عنوان مسئول فرهنگی در خوابگاه ها معرفی شده است با دانشجویان دچار تنش شده است. عوافی از علت تعطیلی و عدم امکان استفاده از خانه فرهنگ و هنر، تالار الغدیر در خوابگاه پسران و همچنین اختصاص سینمای کوی پسران به جهاد دانشگاهی می پرسد و صحبت های خود را با اشاره به

حقوقی و مالی متشکل از دانشجویان و کارکنان برای رسیدگی به تخلفات مالی در دانشگاه شد. پس از آن سارا حسینی از نبود درمانگاه در کوی پسران سخن به میان آورد و از مسئولان پرسید که چرا وقتی برای رسیدگی به معضلات درمانی دانشجویان درمانگاهی وجود ندارد در کوی پسران رستوران تأسیس می شود. او درباره نرخ بالای ویزیت در درمانگاه شانزده آذر گفت و در ادامه وضعیت اسفناک بهداشت در خوابگاه چمران را معلول تعدیل خدمه در این خوابگاه دانست. حسینی صحبت هایش را با بیان کمبود سرویس های بهداشتی و حمام ها و فرسوده بودن همین تعداد محدود در خوابگاه ها به پایان رساند. در ادامه این جلسه، نسترن انوشا به کنترل بیش از حد و نگاه امنیتی حاکم در خوابگاه ها انتقاد کرد و گفت وقتی هر دانشجویی دانشگاه تهران حق دارد تا ساعت یازده شب از امکانات پردیس مرکزی مثل کتابخانه استفاده کند، من به عنوان دانشجوی خوابگاهی محکوم که تا ساعت نه و نیم شب خودم را به خوابگاه برسانم. او از شیوه برخورد مسئولان خوابگاه با دانشجویان و خانواده های آنها انتقاد کرد و در ادامه گفت وجود چنین رفتارهایی در کنار امنیتی کردن خوابگاه ها و نظارت بیش از حد بر ورود و خروج دانشجویان باعث ایجاد تنش و استرس برای دانشجویان می شود. انوشا در بخش دیگری از صحبت هایش به هزینه ای که از دانشجویان مهمان در خوابگاه ها دریافت می شود اشاره کرد و از مسئولان پرسید که این هزینه در قبال کدام خدمات باید پرداخت شود. او در پایان صحبت هایش از دکتر نیلی خواست تا درباره قوانین سخت گیرانه و غیر ضروری خوابگاه ها تجدیدنظر صورت پذیرد. دانشجوی دیگر

به نام قربانی، از دانشجویان خوابگاه متاهلین، صحبت ها ی خود را با بیان کمبود نماینده از خوابگاه های متاهلین آغاز کرد و از نبود سرویس ایاب و ذهاب برای دانشجویان خوابگاه ه سادات آباد انتقاد کرد. او سپس به وضعیت

اقتصادی نابسامان دانشجویان متأهل اشاره کرد و تحت فشاربودن آنها را ناشی از تصمیمات نادرست برخی از مسئولان دانست. او در بخش بعدی صحبت هایش خواستار گسترش خوابگاه برای متاهلین و بهبود کیفی خوابگاه های موجود شد و در پایان، از عدم حضور دکتر نیلی در جلسات دانشجویی انتقاد کرد. مسعود سالاری دانشجویی بعدی بود که به بیان برخی از مشکلات رفاهی دانشجویان مانند کمبود ماشین لباسشویی در خوابگاه چمران و

نبود آب گرم در مقاطعی از روز در این خوابگاه و همچنین چکه کردن آب شوفاژها در خوابگاه پسران پرداخت. سالاری سپس از وضعیت نامناسب تغذیه و اینترنت در دانشگاه صحبت کرد و به پولی شدن سرویس های دانشگاه و مقاومت دانشجویان در این زمینه اشاره کرد. در ادامه پدرام پذیره به انتقاد از سیاست بومی گزینی در دانشگاه پرداخت و توجیهاتی مثل افت تحصیلی دانشجویان خوابگاهی و همچنین افزایش آمار مهاجرت را بی اساس و غیرموجه خواند. او اشاره کرد که بیشترین میزان مهاجرت در کشور مربوط به کارگران است نه دانشجویان. پذیره در ادامه گفت که شرایط بومی گزینی شامل پردیس های پولی نمی شود و دانشجویانی که این هزینه را می پردازند می توانند در دانشگاه های مربوطه تحصیل کنند. در ادامه سینا ملکی در ابتدای صحبت خود، بندی از قانون اساسی را قرائت کرد که طبق آن تشکیل اجتماعات و راهپیمایی ها بدون حمل سلاح به شرط آنکه محل مبانی اسلام نباشد بلا مانع است. ملکی از بی توجهی مسئولان به این بند از قانون اساسی گله کرد و گفت: «بعد از تجمع ۱۸ بهمن کمیته انضباطی با خانواده برخی از دانشجویان تماس می گیرد و به آن ها هشدار می دهد که فرزندان شان در جلسه ۲۹ بهمن که به صورت قانونی برگزار می شده است شرکت نکنند». ملکی در ادامه می گوید که پس از تجمع ۱۶ آذر هم باز شش دانشجو به کمیته انضباطی احضار می شوند. وی در ادامه احضار شدن دانشجویان به دلیل پیگیری خواسته های اولیه شان را محکوم کرد و در پایان، از مسئولان خواست تا با دانشجویان در روند تصمیم گیری درباره دانشگاه تعامل داشته باشند. سپس حسام حسین زاده پشت تریبون ایستاد و به

صحبت پیرامون این موضوع پرداخت که از سال ۷۸ تا ۹۱ آیین نامه شوراهای صنفی یک آیین نامه واحد بود که در سال ۹۱ آیین نامه ای جدید تصویب شد. حسین زاده در ادامه به پاره ای از نواقص آیین نامه فعلی اشاره می کند و می گوید: «در آیین نامه ی سابق تعداد اعضای شورای مرکزی شورای صنفی با توجه به تعداد دانشجویان آن واحد دانشگاهی تعیین می شده است؛ اما در آیین نامه فعلی این اختیار با معاونت مربوطه است که تصمیم می گیرد تعداد اعضای شورای مرکزی

شورای صنفی چند نفر باشد. یکی دیگر از بندهایی که در آیین نامه فعلی حذف شده است و هیچ بندی متناظر با آن اضافه نشده است بحث بودجه و اعتبارات شورای صنفی است. همچنین در آیین نامه ی جدید حق پی گیری مسائل مربوط به خوابگاه ها از شورای صنفی دانشکده ها گرفته شد که این باعث ایجاد فشار سنگین بر دوش شورای صنفی خوابگاه ها شده است». اما گل سر سبد آیین نامه فعلی بندی است که بر طبق آن فعالیت های اجتماعی، فرهنگی و سیاسی خارج از وظایف اعضای شورا می باشد. حسین زاده می گوید در واقع این بند در حکم تعطیلی شوراهای صنفی می باشد و در ادامه به لزوم ایجاد کمیته ای متشکل از دانشجویان و مسئولان برای تصویب آیین نامه جدید اشاره می کند. او در پایان خواهان بازگشایی دوباره شورای صنفی مرکزی شد و خاطرنشان کرد که تا زمان بازگشایی شورای صنفی مرکزی نباید هیچ قانون، آیین نامه و هر چیز دیگری که به زندگی دانشجویان مربوط می شود تصویب شود؛ چرا که دانشجویان نماینده ای ندارند و این قوانین را به رسمیت نمی شناسند.

بعد از صحبت های حسین زاده بخش اول جلسه به اتمام رسید و بخش دوم با صحبت های آزاد محمدی دبیر شورای صنفی خوابگاه ها آغاز شد. محمدی از لزوم ایجاد خوش بینی در تعامل میان دانشجویان و اساتید گفت و در ادامه، برخی از مشکلات خوابگاه های دانشجویی را بیان کرد و در پایان، خواستار آگاهی دانشجویان از روند تصمیم گیری در برنامه بعدی دانشگاه شد. دکتر نیلی در همان ابتدای صحبتش به این نکته اشاره کرد که ما مسئولان به دانشگاه و دانشجویان نگاه امنیتی نداریم و دانشجو را تهدید نمی دانیم. او در ادامه بودجه محدود دانشگاه را یکی از موانع عدم گسترش و تجهیز خدمات رفاهی در دانشگاه دانست. پس از این مقدمه کوتاه دکتر نیلی نوبت به دکتر سرسنگی رسید. سرسنگی از محدودیت زیر ساخت ها ی فرهنگی در دانشگاه گفت و در ادامه از

تلاش مسئولان برای گسترش فضاهای فرهنگی خبر داد. سپس دکتر اسماعیلی از فرسوده بودن ساختمان ها و تأسیسات دانشگاه صحبت به میان آورد و اشاره کرد که فضاهای کوی در اختیار پیمانکار می باشد و دانشگاه سعی می کند که پیمانکاران برجسته و خبره را در این زمینه انتخاب کند. در بخش پایانی این جلسه دکتر نیلی از بازگشایی شورای صنفی در صورت نبود منع قانونی خبر داد که می توان گفت بزرگترین دستاورد این جلسه برای دانشجویان بود.